

Velvillie og Anerkjendelse, som desværre vilde vise sig at være saare lidt fortjente, naar Sagen ikke kommer til en endelig Afslutning. Naar der er saadanne Tvivlsspørgsmaal om, hvorvidt man skal gaae den ene eller den anden Vej, og denne Tvivl da bringer Sagen reent istaae, skal man udtale sig paa en bestemt Maade for derved at fjerne den opstaaede Stillings Vansteligheid. Jeg tillader mig derfor paa det Bedste at anbefale den stillede Dagsorden.

Varfod: I det jeg gaaer til at udtale mig om den foreliggende Dagsorden, kan jeg ikke undlade til Indledning at erklære, at det var mig ligesaa glædeligt som overraskende at høre, at det var mig, der havde gjort den ærede Kirkeminister til Skandinav. Jeg talte om Thyen og Alsborg; han gik til Sverrig og Norge. Naturligviis hænger det saaledes sammen, at da jeg nævnte Thyen, tænkte han paa Fion, Gesion, der pløiede Sjælland ud af Wennern, og vi vare da midt inde i Skandinavismen. Denne Tankegang hos den ærede Justitsminister glæder mig. — Naar den ærede sidste Taler, Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrab), vendte sig mod den eller dem — jeg troer, det egentlig kun var mig selv —, der havde udtalt, at man hellere saae denne Sag i Justitsministerens end i Kirkeministerens Haand, og meente, at det kunde vel være, at den stødte paa flere Vansteligheider hos Justitsministeren end hos Kirkeministeren, maa jeg dertil bemærke, at dette vil være et reent Tilfælde. Det kommer an paa, hvilke Personer der beklæde disse Ministerier, men min Uttring hænger naturligviis sammen med den Anskuelse, som jeg mange Gange har udtalt og igjen skal udtale, at jeg for mit Vedkommende er overbevist om, at Justitsministeren er en nyttig og nødvendig Person, medens Kirkeministeren er en unyttig og skadelig Person; derfor gaaer jeg hellere til Justits- end til Kirkeministeren. — Forøvrigt kan jeg ikke Andet end paa det Bedste anbefale

den foreliggende Dagsorden, vel at mærke under Forudsætning af, at den ærede Minister vil erklære, at han, hvis denne Dagsorden bliver vedtagen, har den Overbeviisning om Thingets Stemning eller Tilslutning, som han savner, og at han i Vedtagelsen af Dagsordenen finder tilstrækkelig Grund for sig til med al Iver og af al Magt at fremme Sagen. Dersom den ærede Minister, som sagt, vil udtale dette, vil jeg ikke alene stemme for Dagsordenen, men ogsaa paa det Bedste anbefale den. Skulde han derimod ikke udtale dette, forekommer det mig, at Dagsordenen er en ny Overflødighed, et nyt Omsvøb; vi sidde saa endda lige nær i det, og vide ikke, om vi skulle indbringe en Lov eller ikke.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg vil antage, at den ærede Secretair og jeg ogsaa ere enige om, at hvis jeg kom udenfor Riget, kom han udenfor Dagsordenen, men det er kun billigt, da jeg gik udenfor Riget for hans Skyld. — Hvad Dagsordenen angaaer, vil jeg meget paa-sigjonne den og glæde mig ved dens Vedtagelse, fordi den hæver mine Tvivl og sikker mig mod at begaae Overgreb, naar jeg, hvad der er min Hensigt, gaaer den Vej, som Dagsordenen hjemler, nemlig optager Sagen, for efter sædvanlig foregaaende Behandling i en Ministerconferencé at forelægge den for Hans Majestæt. Jeg haaber, at denne Erklæring vil være den ærede Secretair fyldestgjørende.

Søgsbro: Jeg maa i Modsetning til flere ærede Talere og navnlig den ærede Secretair (Varfod) meget beklage, at denne Dagsorden er kommen ind her i Aften. Der er meget saa af Thingets Medlemmer om ellers noget, der ventede, at et saa vigtigt Spørgsmaal skulde blive forelagt til Afstemning i Aften, og naar vi see, at Bordene ere saa tyndt besatte, maa deri ligge en stærk Opfordring til at stemme imod Dagsordenen, forat dog ogsaa Andre kunne faae Leilighed til at være